

גליזן ליקוטי אורה

אורות מרבינו הקוה"ט מהר"י ט"ב זי"ע



מסדרת המערכת:

עריכת והדפסת ספרי דברי רב
מנחם רבבולק מהר"י ט"ב
מסאטנאר זיעעלי

פרשת
אח"ק

שנה רביעית
גליזן מט'

ל

נדון הגליזן

בעוה"ז מכינים את עצמו להיות 'קדושים' לעתיד / הקב"ה עושה צדקה עם ישראל ובוזו מתקדש שמו בעולם / בכח הצדיקים והתשב"ד יש קדושה בהפירות / עיקר חשיבות התורה שבדור זה הוא כשחוזרים על תורתן של הצדיקים

סוף זמן
קריאת שמע

8:47

הנותר בירושלים קדוש יאמר לו. משמע שרק לעת"ל יהיו בני ישראל נקראים קדושים וכמ"ש ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אבל עכשיו לא, ותימה שהרי אף לעת עתה נצטוו ישראל קדושים תהיו, והנה כי כן מצינו בלשון חז"ל (שבת פו. כתובות סה: חולין ז: נדה יז.) ישראל קדושים הן וגו'. הרי שגם עכשיו יתכן שיקראו ישראל קדושים.

ויתכן דכל הני פירושים כולו כחדא אזלי, אלא שבכל מקום מתפרש לפי ענינו, דהיינו שאי אפשר להיות פרושים מן העריות ומן העבירה ממש בשלימות הגמור (כפי רש"י), אלא באמצעות מה שמוסיף לקדש עצמו במותר לו (כפי הרמב"ן), שאם עושין כל מה שהתירה התורה נופלים לאחור, וזהו שמתקדש במותר לו הוא לו לגדר וסייג שלא יפול הלאה, וכמו שמצינו בחז"ל (שבת יג.) לך אמרינן לנזירא סחור סחור לכמרא לא תקרב^(א).

ובדרך זה יתבאר מה שמתפרש מענין הכנה והזמנה, דהנה באמת מעלה השלימה בבחינת הקדושה לא יקנו ישראל אלא לעתיד לבא, וכדי לזכות לאותה קדושה צריכין להיות מזומן ומוכן לקבל הקדושה, וכהא דאמרינן (ע"ז ג.) מי שלא טרח בערב שבת מהיכן יאכל בשבת. ורק באמצעות מה שמכינים ונזהרים להתנהג בקדושה ולהיות פרושים מן העריות ומן העבירה, בזה נזכה לעתיד להיות קדושים, והיה כל הנותר בירושלים קדוש יאמר לו. ונמצא שמה שמתנהגים עתה בקדושה הרי זה הזמנה והכנה

בעוה"ז מכינים את עצמו להיות 'קדושים' לעתיד

וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם. ומצינו לתיבת קדושי"ם כמה פירושים, א] רש"י פירש, קדושים תהיו הו פרושים מן העריות ומן העבירה, עכ"ל. ב] אמנם הרמב"ן חולק בדבר, שאין הפרישות הזו לפרוש מן העריות, אלא הפרישות הוא כפי הנזכר בחז"ל פרושים, והענין כי התורה התירה אכילת הבשר והיין וכדומה, א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות בסובאי יין בזוללי בשר למו וכדומה, שלא הוזכר איסור זה בתורה, והנה יהיה נבל ברשות התורה, לפיכך בא הכתוב, אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי, וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות, עכ"ל. ג] אך לעומת זה מצינו בפרשת וישב (בראשית לח כא) איה הקדשה הוא בעינים, ופירש"י מקודשת ומזומנת לזנות. ובפרשת יתרו כתיב (שמות יט י) וקדשתם היום ומחר, ופירש"י וזימנתם שיכינו עצמם היום ומחר. נמצאת אתה אומר שמלת קדושים סובלת שלשה משמעיות, אחד מלשון פרישה מעריות, השניה להיות נקרא פרוש ע"י פרישה ממותרות, והשלישית מלשון הכנה והזמנה, וצ"ב היאך תיבה אחת תכלול הרבה משמעיות.

ב) קדושים תהיו וגו', מבואר במדרש (תנחומא ס"ה) שלעתיד לבוא יקראו ישראל קדוש על שמו של הקב"ה שנאמר (ישעיה ד ג) והיה כל

(א) דער אמת, פרישה פון ערוה און ע"ז קען נאר זיין אז ס'איז קדש עצמך במותר לך, ווייל ס'איז גדרים וסייגים, און אזוי איז מען גרייט צו דער קדושה, [אבער] אז מ'טוט אלעס וואס מ'מעג דעמאלץ פאלט מען אמאל אראפ, ס'איז טאקע איין זאך. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

כי הנה כל הגוים כאין נגדו מאפס ותוהו נחשבו לו, אלא שה' ברא את האדם בתחתונים שיכיר את בוראו ויודה לשמו, ושם הרשות בידו להרע או להטיב, וכאשר חטאו ברצונם וכפרו בו הגוים לא נשאר רק העם הזה לשמו, ולכן פרסם בהם באותות ובמופתים כי הוא אלקי האלקים ואדוני האדונים ונודע בזה לכל העמים, והנה אם עכשיו ישוב ויאבד זכרם, ישכחו העמים את אותותיו ואת מעשיו ולא יסופר עוד בהם, והנה תהיה כוונת הבריאה באדם בטלה לגמרי, שלא ישאר בהם יודע את בוראו רק מכעים לפניו, ועל כן ראוי מדין הרצון שהיה בבריאת העולם, שיהיה רצון מלפניו להקים לו לעם כל הימים, כי הם הקרובים אליו והיודעים אותו מכל העמים, עכ"ד^(א).

נמצא מזה שהכבוד שמים אינו יכול להיות רק על ידי ישראל, ואם כן מה נעשה כשישראל חטאו חלילה איך יתקדש שמו בעולם. על זה מבאר המדרש תנחומא, והאל הקדוש "נקדש בצדקה", שהוא מתקדש בעולמו בצדקה שהוא מלמד על ישראל סניגוריא, ובזה תבוא גאולתן השלימה בהופעת אליהו הנביא ומשיח בן דוד ויעשו ישראל תשובה, אז יתגדל ויתקדש כבוד שמו הגדול על כל העמים והשרים, ועל ידי צדקה זו שהקב"ה יעשה עם ישראל יכירו וידעו כל באי עולם שהוא בורא ומחדש העולם מאפס ומנהגו כרצונו, ותתקיים הכתוב והאל הקדוש נקד"ש בצדק"ה.

ובזה יתבאר מאמרם בספרא, אם מקדישים אתם עצמכם, שעושין גדרים וסייגים לפרוש מן העריות ומן המותרות, מעלה אני עליכם כאילו קידשתם אותי, שבוה מתקדש שם שמים בעולם, שכל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה', ונמצא שהם המה שהשלימו הכבוד שמים שהוצרך לצאת מן הבריאה. שמא תאמרו שאם אין אתם מקדישים אותי, איני מקודש, וישאר שמי מחולל ח"ו כפי הבריות^(א), תלמוד לומר כי

אותי, שמא תאמרו אם מקדישים אתם אותי הרניי מקודש ואם לאו איני מקודש, תלמוד לומר כי קדוש אני בקדושת אני, בין מקדשים אותי ובין אין מקדשים אותי. וצ"ב^(א).

ובמדרש תנחומא בפרשה זו (ס"א) זש"ה (ישעיה ה טז) ויגבה ה' צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה, אימתי נעשה הקדוש ברוך הוא גבוה בעולמו כשיעשה משפט בעכו"ם, והאל הקדוש נקדש בצדקה, שהוא מתקדש בעולמו בצדקה שהוא מלמד על ישראל סניגוריא, שנאמר (שם סג א) אני מדבר בצדקה רב להושיע. וראוי להתבונן למה נתייחד עובדה זו שהקב"ה מציל את ישראל מן המקטריגים לקידוש שמו יתברך, אף שבאמת זהו ממדת טובו הגדולה שמטיב לעמו ישראל, ועל ידי שמלמד זכות עליהם יש להם תקומה, אבל מה ענין 'קדוש' לזה.

ונראה בהקדם מה דאיתא במדרש (שוח"ט מזמור כ) ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך (דניאל יב א), אין העומד אלא משתתק, שרצה ללמד סניגוריא על ישראל, כיון שהוא משתתק אומר לו הקדוש ברוך הוא, מיכאל נשתתק ואין אתה מלמד זכות וסניגוריא על בני, חייך שאני מדבר עליהם צדקה ומושיעם, שנאמר (ישעיה סג א) אני מדבר בצדקה רב להושיע, ובאיזה צדקה, בצדקה שעשיתם עמי וקבלתם את התורה, שאלמלי לא קבלתם את התורה הייתי מחריב את העולם ומחזירו לתוהו ובוהו. ונמצאנו למדין שכל גאולה העתידה לא תהיה אלא בצדקה.

וביאורו של דבר הוא עפ"י דברי הרמב"ן הקדוש בביאור מקראי קודש בפרשת האזינו, שהקב"ה אומר (דברים לב כו-כו) אמרתי אפאיהם אשביתיה מאנוש זכרם, לולי כעס אויב אגור פן ינכרו צרימו פן יאמרו ידנו רמה ולא ה' פעל כל זאת. וקשה מה איכפת לך מה יאמרו הגוים האלה. אך פירושו, פן יאמרו ידנו רמה וגו', וזהו הסיבה שה' חפץ לגאלם,

לקדושה העתידה, וכל מי שנותר בירושלים ומתנהג בקדושה הרי הוא מזומן להיקרא קדוש לעתיד לבוא.

והנה כתב המהרש"א (ברכות ח.) לפרש מאמר הגמרא, אמרו ליה לרבי יוחנן איכא סבי בבבל, תמה ואמר למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה כתיב אבל בחוצה לארץ לא, כיון דאמרי ליה מקדמי ומחשכי לבי כנישתא, אמר היינו דאהני להו. הכוונה עפ"י מה דאיתא (מגילה כט.) עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בא"י, ומטעם זה הווי בתי כנסיות שבבבל כאילו כבר הם על האדמה אשר נשבע וגו', עכ"ד. ועפ"י י"ל דכאשר האדם נזהר להתנהג עתה בקדושה, בפרישה מן העריות ומן העבירה, אשר דין גרמא ליה שיזכה שלעתיד לבוא קדוש יאמר לו, מטעם זה כבר נקרא גם עכשיו קדוש על שם העתיד, וא"כ שפיר מתפרש מה שמתקדש האדם ונעשה קדוש מענין הזמנה והכנה, כלומר שמכין את עצמו ונעשה מזומן ומוכן לקדושה העתידה.

והוא מה שהכתוב מזהיר ואומר קדושים תהיו, כלומר התקינו עצמיכם להיות מזומנים ומוכנים לקבל הקדושה לעתיד לבוא, והיאך מזומנים את עצמו לקדושה העתידה, זהו ע"י פרישה מן העריות ומן העבירה בעולם הזה, אמנם כדי להיות פרוש מן העריות ממש צריכין להסיף להתקדש אף מן המותרות. ונמצאו כל הפירושים בחדא מחתא מחתינהו. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

* * *

הקב"ה עושה צדקה עם ישראל ובזה מתקדש שמו בעולם

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם, איתא בספרא בפרשה זו (פרשתא א) אם מקדישים אתם עצמכם מעלה אני עליכם כאילו קידשתם אותי, ואם אין אתם מקדישים עצמכם מעלה אני עליכם כאילו לא קידשתם

^(א) **דער גאנצער מדרש איז דאך א פלא**, וויאזוי קען מען עפעס קלערן חלילה ס'איז תלוי אין אידן ח"ו, אם אינם מקדשים ח"ו איני קדוש, **הקב"ה איז קדוש בכל מיני קדושות.** (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

^(א) דער תכלית בריאת שמים וארץ, כל הנברא לכבודו ברא, **און א כבוד שמים קען נאר ארויסקומען פון אידן, סוף כל סוף אידן האבן מקבל געווען די תורה נישט קיין אנדערער, דער כבוד שמים וואס ס'וועט אמאל ארויסקומען, מיט די אלע ענינים וואס ס'וועט דורכגיין ביז ביאת המשיח [וואס] דער סוף וועט זיין, וועט דאך נאר זיין דורך אידן, [דורך] וואס ס'איז דא תורה צווישן אידן, פן יאמרו ידנו רמה ולא ה' פעל כל זאת קומט דאך אויס וועט נישט זיין קיין כבוד שמים, און דער תכלית הבריאה וועט נישט געטוהן ווערן, האט דער בורא כל עולמים געזאגט למען שמי מוז מען אויפהאלטן אידן.** (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

לא היתה תקומה לשונאי ישראל, אלא למחזיקים בה. רומז גם כן לענין האמור, שבדור היתום שתשכח התורה, כאשר יתמו העמלים בתורה מן הגדולים, ולא יתקיים העולם אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, מה יעשו שארית העם, לזה דרש עץ חיים הוא למחזיקים בה, כלומר שאף כשפסקו העמלים בה, עדיין אפשר להיות מן המחזיקים, שאין התורה של תינוקות של בית רבן יכולה להתקיים אלא באמצעות מה שמחזיקים אותם, ועי"ז יש תקומה לכולם, והזכות תגן שלא יטמא הארץ והפירות שלה.

(ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

* * *

עיקר חשיבות התורה שבדור זה הוא כשחוזרים על תורתן של הצדיקים

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל, איתא במדרש רבה (פכ"ה ס"א) ה"ד (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה וגו', אילו נאמר עץ חיים היא לעמלים בה לא היתה תקומה לשונאי ישראל, אלא למחזיקים בה. וקשה דמשמע מדבריהם דאע"פ שחסרין מישראל עמלים בתורה אכתי יש להם תקומה, אלא שאם יחסרו המחזיקים אז לא תהיה ח"ו תקומה לישראל, ולכאורה אם אין כאן עמלים בתורה, תו לא יתכן שיהיו מחזיקים שהרי אין להם את מי להחזיק, וא"כ למה כשחסרין עמלים בתורה עדיין יש תקומה לישראל.

וי"ל בהקדם לפרש מ"ש חז"ל (פסחים ג): לעולם יעסוק אדם בתורה ומצות אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. ונ"ל הכוונה בזה עפ"י מה דאיתא בגמרא (יבמות צו): מאי דכתיב (תהלים סא ה) אגורה באהלך עולמים, וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים, אלא אמר דוד לפני הקב"ה, רבש"ע יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז, דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובכות בקבר.

כי עד עתה היכל ה' המה היו בני ישראל, לפי שהשכינה היתה שורה בקרבם ממש, ועתה באכלם פירות היונקים מטומאת הארץ נסתלקה השכינה, כי כשהטומאה נכנסת עם אכילת פירות בתוך בני ישראל יוצאת כנגדה הקדושה מקרב ישראל, ועל כן ניחא שאנו מכניסין בברכה זו ונאכל מפריה ונשבע מטובה, כי באכילת פירותיה אנו ניזונים מקדושת השכינה ומטהרתה ונשבע מטובתה, עכ"ד.

ועל פי דבריו אמרתי ליישב מה ששלח משה את המרגלים (במדבר יג כ) לראות היש בה עץ אם אין, ובתרגום יונתן פירש כפשוטו, אילנין דמיכל. אבל רש"י פירש אם יש בהם אדם כשר שיגין עליהם בזכותו. ועפ"י דברי הב"ח י"ל דתרווייהו כחדא אזלי, דעיקר מעלת אילני מאכל שבארץ ישראל אינו אלא אם יש בו אדם כשר שיגין זכותו שלא יטמאו את הארץ ויסתלק השכינה מן האדמה ופירותיה, ונמצאו שני הפירושים הפשט והדרש מכוון אל דבר אחד.

ועל דרך זה יתבאר מאמר המדרש שהוציא קרא ממשמעותה דקאי על פירות האילן ודרשהו על תינוק, דהנה מבואר בזוהר חדש (מדרש הנעלם דך יג) לענין דור היתום שתשכח התורה, לית ההוא דרא מתקיים, אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, כד אינון רכיכין בלבד, דכד אינון קשישין, אורייתא משתכחת מנהון. נמצא שרק תינוקות של בית רבן שאין בהם חטא, הם המה המגינים בזכותם שלא יטמא הארץ ותסתלק השכינה מן האדמה ופירותיה, ולכך כאשר עוסקת התורה בפירות הארץ אימתי מותר לאכלם ואימתי אסור, הרכיב בזה גם רמז לגדל הבנים על דרך התורה, שכדי לנטוע יהדות בעולם צריכין להתחיל בתינוקות של בית רבן, שיהיה כל פרי קודש הלולים, ואז יוכלו לאכול בפירות הארץ, ויתקדשו בזה קדושה נפלאה מקדושת הארץ.

וזוהו ביאור המדרש, וכי תבואו אל הארץ וגו', ה"ד (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה וגו', אילו נאמר עץ חיים היא לעמלים בה

קדוש אני, בקדושת אני, בין מקדשים אותי ובין אין מקדשים אותי, כלומר שאם לא יעשו בני ישראל קידוש שם שמים הראוי לצאת מבריאת העולם, אז הקב"ה בעצמו יפרסם גדולת שמו בכל העולם, והאל הקדוש נקדש בצדקה, בצדקה שיעשה עם ישראל שילמד עליהם זכות, ועי"ז יתקדש שמו יתברך בעולמו. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

* * *

בכה הצדיקים והתשב"ר יש קדושה בהפירות

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל, איתא במדרש רבה (פכ"ה ס"א) ה"ד (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה וגו', אילו נאמר עץ חיים היא לעמלים בה לא היתה תקומה לשונאי ישראל, אלא למחזיקים בה. וצ"ב מה שייך לפרשה זו.

(ב) ובמדרש תנחומא בפרשה זו (סי"ד) ונטעתם וגו' וערלתם וגו', הכתוב מדבר בתינוק שלש שנים יהיה לכם ערלים שאינו יכול להשיח ולא לדבר, ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש שאביו מקדישו לתורה וכו'. וראוי להתבונן, מה טעם הוציא הכתוב מפשטותו העוסק בפירות האילן ודרשו לתינוק.

כתב הטור (או"ח סי' רח) בשם ספר המצוות, ויש אומרים (בברכת מעין שלש) ונאכל מפריה ונשבע מטובה, ואין לאומרו שאין לחמוד הארץ בשביל פריה וטובה אלא לקיים מצות התלויות בה, ע"כ. ובספר הב"ח (סי"ח) מיישב המנהג לאמרו, דהנה קדושת הארץ הנשפעת בה מקדושת הארץ העליונה, היא נשפעת גם בפירותיה שיונקים מקדושת השכינה השוכנת בקרב הארץ, כי על כן הזהיר ואמר (במדבר לה לד) ולא תטמא את הארץ אשר אתם יושבים בה אשר אני שוכן בתוכה כי אני ה' שוכן בתוך בני ישראל, והיינו שאם תטמאו את הארץ נמשכת הטומאה גם בפירותיה היונקים ממנה, ונמשך מזה כי יסתלק שכינתי גם מתוך בני ישראל,

(7) וכמו שענינו ראות כהיום בגלותינו המר, וכמאמר הכתוב (תהלים קטו ב) למה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם, וכבר ממליץ הייתי שכהיום בעוה"ז כבר ראוי שתאמר למה יאמרו ישראל איה נא אלהיהם, כי כאשר נוטשים את דרך התורה הרי כבוד שמים מחולל בעולם, ומתאמר בפי זרע ישראל איה נא אלהיהם. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

ומעתה יש לומר דאף אם מה שהאדם לומד אין זו במדרגת לשמה, אמנם מה שהתחילו שפתותיו של הצדיק להיות מרחשות ודוכבות דברי תורה, בודאי שזהו לשמה גמור, והוא מה שאמרו שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שמתוך שהוא לומד עכ"פ שלא לשמה, הרי גורם בזה שיהיו שפתותיו של הצדיק דוכבות דברי תורה לשמה, על כן נחשב לו לאדם כאילו הוא בעצמו למד לשמה.

ובזה אפ"ל מאמרם ז"ל (חיגה טו): שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפייהו כי מלאך ה' צבאות הוא (מלאכי ב ז), אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפייהו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפייהו. ולכאורה היאך ידע אדם אם הוא דומה למלאך ה' צבאות, אמנם הכוונה שאם הרב חוזר על דבריהם של הראשונים, ודבריו דומים ושויין למה שאמרו אלו שהיו לפנינו ואינו משנה מדבריהם כלום, ובה הוא דומה למלאך ה' צבאות דהיינו הקדמונים שקדושתם כמלאכי השרת עליון, ועל דרך אמרם ז"ל (נדרים כ:): מאן מלאכי השרת רבנן, באופן זה תורה יבקשו מפייהו. ומה טעם אמרו כן, לפי שעל ידי שילמוד ויחזור על דבריהם של הראשונים כמלאכים, יחשב לו כמו שהיה לומד באמת לשמה, שע"י לימודו גורם שיהיו שפתותיו של הראשונים דוכבות, ונמצא שגורם שיתלמד תורה לשמה בעולם על ידו^(ה).

והוא מה שדרש במדרש וכי תבאו אל הארץ וגו' שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל, ומבואר במד' (ילקוט משלי רמז תתקסג) שנרמז בכאן שלש גליות שיהיו ערלים שלא תצפו לגאולתכם, ובשנה הרביעית תאכלו את פרי שבמלכות רביעית יהיה לכם גאולה. ובעת כזאת בעיקבתא דמשיחא במה יהיה לנו הכח, לזה דרש הה"ד עץ חיים הוא למחזיקים בה, "לעמלים בה" היינו העמלים בתורה בכוונה זכה לשם שמים בלתי פנייה אחרת כלל לא נאמר, שאם כן אין תקומה לישראל, כי מחמת כובד הגליות ובפרט בעיקבתא דמשיחא איה שוקל ואיה סופר אשר יאמר כי הוא זה העובד מאהבה לשמה, אלא כך נאמר "למחזיקים בה", כלומר שבדור זה עיקר חשיבות לימוד התורה שלנו אינו אלא מה שחזוריים על תורתן של ראשונים, ומעוררים בזה שפתי צדיקים הקדושים כשאומרים דבר שמועה מפיו שיהיו דוכבות בקבר, ולכן הגם שאין אנו עמליים בתורה לשמה, מכל מקום הרי אנו מחזיקים תורה לשמה, שאנו גורמים על ידינו שאחרים ילמדו לשמה, ונחשב כאלו הוא בעצמו למד לשמה^(ו).

(ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

^(ה) ואפשר לפרש בזה מאמר המדרש (ויק"ר פט"ז ס"ד) זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והוא אל הכהן (ויקרא יד ב), הה"ד (תהלים נ טז) ולרשע אמר אלהים מה לך לספר חוקי. הרמז בזה, דהכתוב מודיע 'זאת תהיה תורת המצורע', כלומר **שכך תהיה התורה שלומד אותה החוטא בנפשו, שאף שהוא בעל עבירה ואינו מכוון לשמה, מכל מקום 'ביום טהרתו' משעה שיתחיל לחזור בו ויבקש את דרך הטהרה, אז יתחיל אל הכהן, הוא הכהן הנודע אליהו הנביא השוכן במרומים, מורה על אפשרותו לחזור בתשובה, ורומז על הכתוב (מלאכי ג כג-כ) הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא וגו', והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם וגו'. כי ע"י שמבקש את האמת ולומד את תורתן של ראשונים, גורם בזה שיהיו שפתותיהן דוכבות תורה לשמה, ומתוך כך נחשב לו כאילו הוא בעצמו עוסק בתורה לשמה. אבל 'ולרשע אמר אלהים מה לך לספר חוקי ותשא בריתי עלי פיך', כלומר שלומד בפיו אבל לבו על עמו, שאין לימודו עולה לנחת רוח לפניו ית', כגון שאינו לומד אלא לקנטר, באופן זה אי אפשר שיגרום בלימודו שיהיו שפתותיו של בעל השמועה דוכבות בקבר, שאינו יכול לייצר קשר עם הצדיק, כי הצדיק מואס בו. ורק לזה שאינו במדרגת לשמה אמנם איננו מכעים את יוצרו בלימודו, שהרי תורה שלא לשמה התירוה חז"ל, ומה ששינו (אבות פ"א מ"ג) אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס וכו', כבר האריך בתיו"ט לבאר שאין התנא שולל לגמרי אלו הלומדים מחמת תקות השכר, אלא להודיע שהמובחר והמעולה הם העובדים שלא על מנת לקבל פרס, עיי"ש. ומאחר שעושה כמצווה עליו בודאי בכח תורתו לעורר שפתותיהן של אלו שבארץ המה שיהיו דוכבות בקבר, ויחשב לו הלימוד כמעלת הלשמה. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)**

^(ו) איבערדעם די גאנצע תורה וואס מ'לערנט אין דעם דור אין נאר אזויפיל אז מ'איז מעורר למעלה די צדיקים וקדושים וואס מ'זאגט נאך די מימרות פון זיי, אז ס'איז שפתותיהם דוכבות דערוועקט מען תורת אמת, דיא תורה לשמה וואס זיי האבן געלערנט, און ממילא אז מ'איז דאס גורם, איז מען דאך דאס מחזיק, דאס איז דאך מחזיקי תורה אז מ'איז מחזיק יענער זאל לערנען, אז מ'זאגט נאך שמועה מפיו איז מען דאך גורם דעם גאנצן לימוד, איז מען גורם דעם גאנצן שפתותיו דוכבות, דאס איז דער קיום העולם אז מ'זאגט נאך די מימרות פון די פריעריגע צדיקים וקדושים. דער בורא כל עולמים זאל העלפן ס'זאל זיך טאקע דערוועקן די אלע צדיקים און קדושים. (ס"ג אחרי-קדושים תשכ"ו)

ונעתיק לכאן דבר הרב ר' חיים פאלאגי ז"ל בספרו תורה וחיים (מערכת ספרים אות ריז) וז"ל: **המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב במחיצת התלמיד חכם, דעל ידו יצא לאור עולם ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקוצעות המשכן בירכתים לא היו לומדים בו וכו', הגורם שיהיה צדיק חי אחרי מותו, גם הוא יושב במחיצתו, שגם להחיותו, ואין ספק שהחכם בעצמן כשהוא בא לעולם הבא יוצא לקראתו עם סיעת מרחמוהי.** עוד נעתיק מספר בן אברהם (פ' וישלח) וז"ל: **ושמעתי מאדם אחד שראה בחלום לבעה"ב אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והאיש החולם משתומם ומפליא, איך זכה הדייט זה להיות בצד האדם הגדול, ובעל החלום לא ידע שזה הבעל הבית הדפיס ספר אחד מספריו הקדושים.**

בשורה טובה

ספר החדש **ליקוטי אורה** לחג השבועות ילך לדפוס אי"ה בימים הקרובים
 ספר חדש מלא ישן, רוב התורות לא נדפסו עדיין, נתחלק לג' חלקים
 א] חידושים – חידושים נפלאים ומבריקים מחולק ל"א מאמרים בכל עניני יו"ט שבועות, מתן תורה, מגילת רות ועוד.
 ב] ביאורים – 30 ביאורים ארוכים ונפלאים בכל ענינים הנ"ל.
 ג] מילין טב"ן – הרבה מילים קצרים וההרגשים בעניני הו"ט ומתן תורה ועוד.

הזמנות מיוחדות להנדבנים החשובים כל אחד בשמו יבורך, לקנות זכותים בהספר בשבוע הבעל"ט עד ל"ג בעומר

12 Ruzhin Rd. #101 - Monroe NY 10950 - 845-662-7267

s.e.stein@thejnet.com